

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 4235 van 29 november 2007
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 3 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2007.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. WISSING loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent van origine Tadzjiek.

Volgens uw verklaringen moest u in 2002 Afghanistan verlaten nadat uw zus X (O.V. X) en haar man X (O.V. X) problemen kregen met gewapende mannen van een commandant. U raakte hierbij zelf betrokken. Pas eind 2004 kwam u in België terecht. Op 9 december 2004 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Op 13 april 2006 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

U keerde nooit terug naar uw land van herkomst. Op 17 augustus 2006 ging u een tweede maal asiel aanvragen bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u niet terugkan naar Afghanistan en dat er een arrestatiebevel (dat u voorlegt) tegen u werd uitgevaardigd. Bovendien zou uw oom in Kabul, bij wie u sedert 1376 (1997) inwoonde, zeven maanden geleden meegenomen en verdwenen zijn.”

Verzoeker betwist deze weergave niet.

2.1. Verzoeker werpt in zijn beroepsverzoekschrift een schending op van artikel 52, §2, van de wet van 15 december 1980, maar werkt niet uit hoe de bestreden beslissing dit artikel schendt. Bijgevolg heeft verzoeker geen middel.

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de motiveringsplicht.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 57/6, 2de lid, van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., X, nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X, nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoeker voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Hierbij moet worden onderzocht of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op 13 april 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam en dat uw asielaanvraag, net als deze van uw zus en schoonbroer, als bedrieglijk beschouwd werd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid danig aantast. Uw beweerde vrees als zou u bij een terugkeer opnieuw problemen krijgen met commandanten van Panshir, is gezien uw bedrieglijke verklaringen tijdens de eerste asielprocedure niet geloofwaardig. “

3.2. Verzoeker voert aan dat verwerende partij zich beperkt tot uiterst summiere overwegingen die niet relevant of niet afdoende zijn.

Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal onterecht besluit dat verzoeker zijn vrees onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt op basis van de overweging dat *“uw asielaanvraag, net als deze van uw zus en schoonbroer, als bedrieglijk beschouwd werd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid danig aantast. Uw beweerde vrees als zou u bij een terugkeer opnieuw problemen krijgen met commandanten van Panshir, is gezien uw bedrieglijke verklaringen tijdens de eerste asielprocedure niet geloofwaardig.”*

3.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag alle objectieve gegevens nagaan die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoeker baseert zijn tweede aanvraag op vervolgingsfeiten die door de Commissaris-generaal reeds bij zijn eerste aanvraag werden onderzocht. De Commissaris-generaal mag derhalve de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn tweede aanvraag vergelijken met deze die werden afgelegd in het kader van de eerste aanvraag. De Commissaris-generaal

oordeelde bij beslissing van 13 april 2006 tot de bedrieglijkheid van de eerste aanvraag van verzoeker.

Uit het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 augustus 2006 blijkt dat verzoeker het volgende verklaarde: " *De problemen die mijn zus en schoonbroer kenden, gelden ook voor mij. Die mensen zoeken mij. Wie? Mensen van Panshir, commandanten die indertijd mijn schoonbroer hadden meegenomen en beschuldigd van moord.*"

Verzoeker beroept zich in zijn tweede aanvraag aldus opnieuw op de vervolgingsfeiten die hij reeds aanhaalde bij zijn eerste asielaanvraag. De Commissaris-generaal heeft terecht overwogen dat de verklaringen die verzoeker tijdens zijn tweede aanvraag aflegde ongeloofwaardig zijn, gezien het feit dat het vorige asielrelaas ook gebaseerd was op deze beweringen en ongeloofwaardig werd bevonden.

3.4. De motivering vervolgt:

"Bovendien doet dit twifelen aan de authenticiteit van het arrestatiebevel dat u voorlegde.

Dit arrestatiebevel, dat zou zijn afgeleverd door het politiebureau nr.4, directoraat "criminele zaken", stelt dat u in 1381 (2002) betrokken was bij een strafrechtelijke zaak en dat u moet worden gearresteerd. U geeft geen verklaring waarom de politie dergelijk bevel pas op 05/04/1385 (26 juni 2006), of vier jaar na de beweerde feiten, zou afleveren.

Bovendien blijkt uit de inhoud van het document dat dit voor de interne werking van de politiediensten is bestemd. Het is ongeloofwaardig dat de autoriteiten dit origineel arrestatiebevel, gericht aan "alle politieambtenaren", aan een familielid zouden hebben afgegeven (CGVS, p.3). Verder is het opmerkelijk dat de kopie van het bevel, dat u aanvankelijk voorlegde, afwijkt van het origineel dat u later aanbracht en dat het op het origineel vermelde mobiel nummer "verdween" (CGVS, p.3). Bovenstaande vaststellingen, in combinatie met het merkwaardige feit dat het document spreekt over de reeds enkele jaren opgedoekte 'Interim Government', onderstrepen het ongeloofwaardige karakter van dit voorgelegde document en van uw asielaanvraag."

3.5. Verzoeker voert aan dat de Commissaris-generaal zich beperkt tot vage overwegingen betreffende het arrestatiebevel en dat deze overwegingen niet voldoende zijn om de authenticiteit van dit document te ontkrachten. Hij stelt dat hij aan de op hem rustende bewijslast is tegemoet gekomen door zowel een fotokopie als het origineel van het arrestatiebevel voor te leggen.

Verzoeker merkt nog op dat eerstens het bedoeld telefoonnummer gemakkelijk na het nemen van de fotokopie op het origineel aangebracht kan zijn en dat men daarbij mogelijks nog oude modellen van documenten gebruikt.

Verzoeker wijst er tenslotte op dat aangezien de valsheid van het stuk niet met zekerheid kan worden vastgesteld, de Commissaris-generaal op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel, de authenticiteit ervan diende na te gaan in plaats van zich te beperken tot vermoedens en suggesties.

3.6. Verweerder laat gelden dat de Commissaris-generaal over een appreciatiebevoegdheid beschikt om te oordelen of een asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève heeft.

Er dienen volgens verweerder meerdere bedenkingen gemaakt te worden bij het arrestatiebevel door verzoeker neergelegd. Het betreffen geen vermoedens maar vaststellingen die hun grondslag vinden in het administratief dossier en die door de Commissaris-generaal op een redelijke wijze geapprecieerd zijn.

Verweerder meent dat de voorgehouden stelling dat de bestreden beslissing voortvloeit uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig is voorbereid, niet correct is.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles

in aanwezigheid van een tolk die de Dari taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat zo nodig, het bestuur zich dient te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Na de bedoelde vaststellingen was de commissaris-generaal van oordeel dat hij met kennis van zaken een redelijke appreciatie kon doen van de asielaanvraag van verzoeker.

Bijgevolg is het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

3.7. De Raad volgt het standpunt van verweerder.

De bewijslast rust in de eerste plaats op de asielzoeker zelf. Verzoeker kent de motieven op basis waarvan de Commissaris-generaal besloot tot de ongeloofwaardigheid van het arrestatiebevel en laat na deze terdege te weerleggen.

De opmerking van verzoeker dat het telefoonnummer na het nemen van de fotokopie op het origineel werd aangebracht, is onjuist daar uit het administratief dossier blijkt dat het telefoonnummer wel op de fotokopie staat, maar niet op het origineel.

Wat betreft de zorgvuldigheidsplicht, moet worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal op basis van een grondige analyse van het stuk terecht tot meerdere vaststellingen kwam die het bedenkelijke karakter van het arrestatiebevel aantonen. Aldus kan de Commissaris-generaal geen onzorgvuldige feitenvinding worden verweten. De Commissaris-generaal kon in redelijkheid tot het besluit komen dat het voorgelegd arrestatiebevel niet authentiek is zonder bijkomend onderzoek te laten verrichten.

3.8. Vastgesteld wordt dat verzoeker een niet authentiek stuk gebruikt om zijn asielaanvraag te ondersteunen. Uit wat voorafgaat wordt besloten dat aan verzoeker terecht de erkenning van, de status van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, werd geweigerd.

4.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2, c van de wet van 15 december 1980.

4.2. Dienaangaande vervolgt de motivering van de bestreden beslissing:

“Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, kan worden afgeleid dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat er op dit ogenblik in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zo heeft Cedoca een zeer grondige en uitgebreide research verricht waarbij de veiligheidssituatie in Kabul werd bestudeerd.

Hierbij werden tal van gezaghebbende bronnen, waaronder ook informatie van het UNHCR, geconsulteerd. Vooreerst dient te het standpunt van UNHCR enigszins te worden genuanceerd. Het UNHCR roept staten op om in een aantal gevallen en voor een aantal provincies en districten “Complementary Forms of Protection” toe te kennen. Op te merken valt hierbij dat UNHCR een globale appreciatie maakt waarbij niet specifiek wordt ingegaan op het reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (zie Vreemdelingenwet art. 48/4 §2c). UNHCR maakt weliswaar een lijst op van provincies en districten die gekenmerkt worden door diverse bedreigingen van het leven, de fysieke integriteit en de algemene stabiliteit. Deze bedreigingen komen voort uit verschillende oorzaken (zie bijgevoegd advies van november 2006). UNHCR preciseert daarbij echter niet in welke provincies en districten welk type van geweld voorkomt en preciseert evenmin in welke omstandigheden daarbij burgerslachtoffers vallen. Het is bijgevolg niet correct om voortgaande op dit algemene document een appreciatie te maken van het reële risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in

het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (zie Vreemdelingenwet art 48/4 §2c).

De hoofdstad Kabul blijkt na analyse van betrouwbare bronnen te maken te hebben met infiltraties van anti-regeringselementen en is de voorbije maanden het toneel geweest van een beperkt aantal onschadelijke raketaanvallen op gebouwen en posten van de Afghaanse autoriteiten en buitenlandse troepen en een aantal bom- en zelfmoordaanslagen hoofdzakelijk tegen Afghaanse en buitenlandse troepen. Er zijn burgerslachtoffers bij bom- en zelfmoordaanslagen gevallen maar het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, blijkt dat er actueel in Kabul voor burgers geen reëel risico van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bestaat. ”

4.3. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zelf vermeldt dat er burgerslachtoffers vallen bij bom- en zelfmoordaanslagen en verwijst naar de specifieke informatie in het CEDOCA-antwoorddocument. Verzoeker legt ook enkele artikelen neer van “Radio Free Europe”, een bron die ook door CEDOCA wordt gebruikt, waaruit blijkt dat er burgerslachtoffers vielen in Kabul in de maand juni 2007 en dat de aanslagen in Kabul volgens de Taliban, als de meest succesvolle worden beschouwd.

Verzoeker stelt dat er in de wet van 15 december 1980, noch in de Richtlijn van 2004/83/EG van de Europese Raad, een onderscheid in gradaties wordt gemaakt van het reële risico op ernstige schade. Aldus is volgens hem het aantal slachtoffers irrelevant.

Aangezien de Commissaris-generaal vaststelt dat er een gewapend conflict gaande is en er burgers ernstig bedreigd worden moet hij, volgens verzoeker, de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Verzoeker meent dat de subsidiaire beschermingsstatus niet enkel kan worden toegekend indien alle aanslagen burgerslachtoffers maken.

Verzoeker stelt verder dat UNHCR aangeeft welke types van geweld voorkomen en dat het allemaal vormen van geweld betreffen veroorzaakt door ‘anti-government elements’ of Taliban, al dan niet tegen overheidsactoren, buitenlandse troepen of onder elkaar.

Verzoeker stelt tenslotte dat het bovendien niet relevant is welk type geweld de ernstige schade veroorzaakt aan burgers aangezien ook geweld dat geen deel uitmaakt van het gewapend conflict, onder de term ernstige schade kan vallen, zoals bijvoorbeeld onder artikel 48/4, §2, b van de wet van 15 december 1980.

4.4. Artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 bepaalt het reële risico op ernstige schade als een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Dit houdt in dat de ernst van de bedreiging moet worden beoordeeld in functie van de beschikbare concrete gegevens over de beweerde regio van herkomst van verzoeker.

Verzoeker beweert geboren en getogen te zijn in Kabul.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het gewapende conflict zich voornamelijk afspeelt in het Zuiden, het Oosten en het Zuidoosten. De onveiligheid in het noorden, westen en centrum is voor het grootste deel te wijten aan krijgsheren en criminaliteit. Aldus zijn de gevolgen van de “insurgency” op de veiligheid van burgers in Kabul relatief beperkt.

Volgens de bronnen gevoegd bij het administratief dossier is er voldoende objectieve en betrouwbare informatie aanwezig om de gevolgen van het conflict in het Zuiden en het Zuidoosten op de veiligheidssituatie in de provincie en de hoofdstad Kabul voor de burgers te kunnen inschatten. De gevolgen voor de burger zijn beperkt omwille van de volgende redenen:

- In totaal wordt in de geraadpleegde bronnen voor de periode vanaf juli tot oktober 2006 het aantal burgerslachtoffers geschat op 120, en voor de periode november 2006 tot 9

mei 2007 op 50. Het merendeel van deze slachtoffers vielen bij aanslagen met IED's en zelfmoordaanslagen, hoofdzakelijk gericht tegen Afghaanse en buitenlandse troepen. Niet al deze incidenten maken slachtoffers, laat staan burgerslachtoffers. Enkele slachtoffers vielen door vergissingen van de buitenlandse troepen.

- Er zijn voor de hoofdstad Kabul geen meldingen van rechtstreekse aanvallen door AGE (“anti government elements”).
- Er zijn voor de hoofdstad Kabul geen meldingen van rechtstreekse confrontaties met Afghaanse en internationale troepen.
- Er zijn voor de hoofdstad Kabul geen meldingen van luchtbombardementen.

Zo zonder enige twijfel wordt aangenomen dat er actueel in het Zuiden en het Zuidoosten van Afghanistan sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c, blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat er om hoger vermelde redenen geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger in Kabul omdat de gevolgen voor de burgers beperkt zijn.

Verzoeker stelt terecht dat het reëel risico niet kan beperkt worden tot het aantal incidenten dat zich reeds heeft voorgedaan.

Om dit reëel risico te evalueren zullen verschillende objectieve elementen noodzakelijkerwijs in ogenschouw moeten worden genomen zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten en de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten in het conflict, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, luchtbombardementen enz.

De Raad stelt vast dat de bronnen waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen steunt om de actuele situatie in Afghanistan te evalueren, deze verschillende objectieve elementen in overweging heeft genomen.

De Raad heeft geen aanwijzingen dat de beoordeling en het besluit dat daaruit is genomen over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, onjuist zijn.

Wat betreft de informatie van het UNHCR meent de Raad na lezing dat de relevantie van deze informatie voor een correctie risicobeoordeling in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de wet van 15 december 1980, *in casu* erg beperkt is. De hoofdstad Kabul wordt immers niet als gevaarlijk aangemerkt.

Verzoeker betwist de objectieve elementen niet en toont niet aan dat uit de feitelijke vaststellingen wat hem betreft, een onjuist besluit is genomen.

4.5. Verzoeker voert nog aan dat ook geweld dat geen deel uitmaakt van het “gewapend conflict”, onder de term ernstige schade kan vallen, zoals bepaald door artikel 48/4, § 2, b, van de wet van 15 december 1980.

Hij houdt voor dat wanneer er voor een bepaalde regio geen gewapend conflict wordt aangenomen, maar er wel sprake is van geweld, de Commissaris-generaal de motiveringsplicht schendt indien hij niet onderzoekt of andere vormen van geweld, tot ernstige schade kunnen leiden onder artikel 48/4 § 2, b.

Verzoeker meent dat dit in casu wel het geval is, en dat hem bijgevolg de subsidiaire bescherming moet toegekend worden.

4.6. Artikel 48/4, § 2, b, van de wet van 15 december 1980 verwijst naar een situatie die eerder subjectief van aard is.

Aldus rust de bewijslast in hoofdzaak op de asielzoeker zelf die zowel de kwalificatie onder artikel 48/4 § 2, b, als het reëel risico op ernstige schade aannemelijk moet maken. Enkel indien de asielzoeker voldoende geloofwaardige elementen aanbrengt om de toepassing van artikel 48/4 § 2, b, te rechtvaardigen dient de Commissaris-generaal het asielrelaas vanuit dit oogpunt te onderzoeken.

De Europese wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4 § 2, b op artikel 3 E.V.R.M. (zie Toelichting bij Voorstel voor een richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, p. 30; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Hierbij werd overwogen dat “*Wanneer de lidstaten onderzoeken of een verzoeker op grond van dit criterium aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming zij geen strengere maatstaven [dienen] aan te leggen dan door het EVRM wordt voorgeschreven [...]*”. Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens betreffende artikel 3 E.V.R.M.. Algemeen kan worden gesteld dat het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, b, kan dus algemeen worden gesteld dat de bewijslast bij verzoeker ligt, en dat hij specifieke elementen moet aandragen die aantonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt.

4.7. In casu moet worden vastgesteld dat het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b, van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b, van de voormelde wet.

4.8. Verzoeker voert ook aan dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt, omdat een beslissing van de Vaste Beroepscommissie in een gelijkaardige zaak tot een andere conclusie komt.

4.9. Beslissingen en arresten hebben geen precedentswaarde.

Elke asielaanvraag wordt individueel beoordeeld. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan hier niet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 november 2007 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE